

Nyírfalvi Károly

Monolit

Isten nélkül nőttem fel. Se hivatalos, se magán. Vasárnapokra emlékszem, elejtett szavakra. Az idő, az évszak fényében, árnyékában. A hiány szava is megközelíthetetlen. A kenyér friss volt, puha és foszlós. Máskor vizes és cukros. Rózsa nyílt a teraszon, de csak később. Akkortájt még csak felfutni készült. A templomba titokban mentem be, nem kerestem ott senkit. Kiver a víz, de honnan, csupán önmagam tessékelhetem ki az ünnepekből. Isten nélkül nőttem fel. De ne sajnáljatok. Ki vakon születik, megtanul a sötétben látni, s nem tudja, mire való a szem, nem is hiányzik neki, mit tudhatok én erről, miképp mit tudhatnátok ti, milyen jól elvoltam a földdel, az éggel, a kettő közti vékony réteggel, macskával és kutyával, s a többivel mind. A búcsúkat nem értettem, mitől is búcsúznak, miért is, s ha igen, miért döföli ott két férfi egymást hatalmas késekkel kezükben, akárha az Istent káromolnák mise előtt és után. A vattacukor íze a számban egyre keserűbb. Pontosabban az íz emléke. Az emlék íze. De majd jön Ő, mindent elmagyaráz, és ha nem is értem, megnyugszom, derűs arcot váltok, mert személyesen egyedül nekem mondta, amit, ketten voltunk, és hallgathattam nyíltan, nem várt tőlem semmit. Úgy szeretnék király lenni, de városból szökött fiú vagyok, lengedeznék csak a füvek tején, nem értek semmihez, és nem értek semmit, úgy szeretnék király lenni, csak rövid időre, míg tart a meleg, a trón, és a rideg falak nem vonzanak, de kicsivel többnek lenni az egyenlőnek füllentettek között, az igen. Vagy emeljek májusfát? Azt mondjátok, ez mind letűnt, s nem élhet békében a farkas és a nyúl, a róka és a tyúk, az idő valamennyi idősíkjára egymás mellett, mint gazdagon terített asztal a búcsú árnyékában? Tanulnám újra, mit sosem tudtam, én, a városból szabadult fiú, élélnék a rétek virágán, a csendbe csak úr és szolgája zümmögne bele, végső bizonyossággként az ötvenedik napon, amikor hosszan elnyúl a tevékeny hit és a kétkedő értelem vitája egyazon testben törökméz, vattacukor,

pohárnyi édes bor mellett a valódi és vándorló szavak békéjében, mikor hajlékot keres mindahány lélek, és elfog, és körbefordul mind. Nem kérek sokat, csak emeljétek asszonyomat az egek fölé, mint mezők, rétek trónusát egyetlen percre, mely tarthatna, míg egy éven át csendesen uralkodom, legyen ő pünkösdi királyné, hogy leszállva onnét, úrnője legyen tiszta háznak, portának egyként, hogy megvendégeljem a pusztába szakadt pásztort nyájával együtt, aminőt szokás volt egykor, és lehessen most is. Jární korán megtanultam, botladozni még inkább a kusza elemek között, ha elindulok, mit magammal vinnék, de nem bírom, elhagyom, mit útközben elfáradva elveszítek, azt hátrahagyom csupán, s mindenemből kivetkezve állok az alkony vakító tengelyében, egyetlen szót mormolva, pünkösöd, pünkösöd, pünkösöd, pünkösöd...

Kolarics Andrea
 Őszi kérdések

(I. A feledettség)

Léhán omló lombok lábát bámulom az ablakon át,
 s eltöprengek apró-cseprő, törpényi kis kérdéseken,
 miközben szippantom a méz zamatát s a langyos teát,
 azon bánkódom, s rágódva kérdelem, hogy vajon mivé legyen
 az a nő, kit feledtek, s a férfi, akit hívnak,
 mert a sosem múló képzet,
 mi létükre oly sok nagy ívű pátoszt s rímet képzett,
 amitől a nap nappalra s az éj éjjelre tágult,
 mitől a felnőtt nyögött, s a gyermek egyre bámult,
 amit féltünk, s mit eltűrtünk, hogy legyen miért kelni,
 mit képes voltál te is e sok évbe ékelni,
 most csontjairól lerágva fetreng, relikviákban,
 lehet hasonszőrű ember, s ember e világban?!